

24. navadna nedelja

Prilika o služabniku, ki ni maral odpustiti

Tedaj je pristopil Peter in mu rekel: »Gospod, kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene? Do sedemkrat?« Jezus mu je dejal: »Ne pravim ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat. Zato je nebeško kraljestvo podobno kralju, ki je hotel napraviti račun s svojimi služabniki. Ko je začel računati, so mu privedli nekoga, ki mu je bil dolžan deset tisoč talentov. Ker ni imel s čim povrniti, je njegov gospodar ukazal prodati njega, njegovo ženo, otroke in vse, kar je imel, ter poravnati dolg. Služabnik je tedaj padel predenj in ga prosil: ›Potrpi z menoj in vse ti povrnem.‹ Gospodar tega služabnika se ga je usmilil, oprostil ga je in mu dolg odpustil. Ko pa je služabnik šel ven, je srečal enega svojih sosluzabnikov, ki mu je bil dolžan sto denarijev. Zgrabil ga je, ga davil in rekel: ›Vrni, kar si dolžan!‹ Ta je padel predenj in ga prosil: ›Potrpi z menoj in ti povrnem.‹ Oni pa ni hotel, ampak je šel in ga vrgel v ječo, dokler mu ne bi povrnil dolga. Ko so njegovi tovariši videli, kaj se je zgodilo, so se zelo razžalostili in šli svojemu gospodarju podrobno povedat, kaj se je zgodilo. Tedaj ga je gospodar poklical k sebi in mu rekel: ›Hudobni služabnik! Ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil. Ali nisi bil tudi ti dolžan usmiliti se svojega sosluzabnika, kakor sem se jaz usmilil tebe?‹ In njegov gospodar se je razjezil in ga izročil mučiteljem, dokler mu ne bi povrnil vsega dolga. Tako bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če vsak iz srca ne odpusti svojemu bratu.« Mt 18,21-35

Kolikokrat naj odpustim svojemu bratu?

Današnji evangeljski odlomek je nadaljevanje evangelija, ki smo ga brali prejšnjo nedeljo. Tudi razumeti ga je mogoče predvsem v luči prejšnjega. Kaj smo zadnjič slišali? Jezus vidi, kako se učenci prepirajo med seboj, kdo bo prvi idr. , zato jim spregovori o grehu in sicer pravi: Če tvoj brat greši zoper tebe, ga posvari. Če te ne posluša, poišči priči, če še vedno ne posluša, ga postavi pred občestvo Cerkve, če tudi potem nič ne pomaga, naj ti bo kakor pogan in cestinar.

Apostol Peter je vzel Jezusa zares in si je mislil. Torej, če brat greši zoper mene, ga moram posvariti, če to ne pomaga, moram poiskati priče, potem občestvo in če se tu brat ustavi ter prizna svoj greh, mu moram odpustiti. Uf, si je mislil, to pa je naporno. Ampak še huje je, če se to ponavlja. Brat vedno znova greši zoper mene, jaz ga opominjam, on počasi priznava svoj greh in jaz moram odpuščati. Svoje razmišljanje Peter verjetno nadaljuje: Tole bi bilo mogoče narediti sedemkrat, ampak prav zares, sedemkrat bo čisto zadosti. V tem modrem sklepu se obrne ne Jezusa, ta pa mu pravi: Ne, ne bo dovolj sedemkrat. Odpustiti moraš vedno! Na spravo moramo biti pripravljeni vedno. Jezus to utemelji tako, da Petru pojasni, da nam je že toliko odpuščeno, da ni razloga, da bi se pri odpuščanju bližnjemu ustavili. Ker nam Bog odpušča, smo tudi mi dolžni odpuščati drugim. Zavest božjega odpuščanja postane temelj odpuščanja bližnjemu.

Peter je najbrž razumel, kaj pa mi? Kje smo ostali z razmišljanjem o opominjanju in odpuščanju? Če pogledam v naše skupnosti, družine in Cerkevna občestva, se zdi, da še nismo stopili v dialog z Gospodom. Opominjanje je tujka, odpuščanje neznanka. Prav s slednjim sem se te dni srečeval. Videti je, da smo se tako potopili v logiko tega sveta, da večina ne more verjeti v odpuščanje. Tako vidim najpogostejši dve drži. Prva, da rečemo: To je bilo prehudo, temu ne bom nikoli odpustil. In drugo: Ker sem vernik, moram odpustiti in celo pozabiti. Tako se skušamo prepričati, da smo odpustili. Evangeljsko ni ne eno ne drugo. V glavi imamo namreč, da odpustiti pomeni opravičiti dejanje drugega, ne da bi se ta opravičil. Jezus jasno pove, da je odpuščanje mogoče le, če je pripravljenost za poravnavo dolga, ki ga je drugi s svojo držo ustvaril. Odpuščanje logično sledi spoznanju in obžalovanju greha. Če drugi greha ni pripravljen priznati, če škode ni pripravljen poravnati, odpuščanje ni mogoče. Če Bog ne more odpustiti, kadar se grehov ne kesamo in jih ne priznamo, potem je jasno, da tudi mi ne moremo 'šariti' z odpuščanjem kar vse vprek. Odpuščanje je presneto resna stvar in nima nobene zveze s pozabljanjem ali samo-prepričevanjem.

Kje se nam zatika? Tako kot je današnja zgodba o odpuščanju logično nadaljevanje Jezusovega razmišljanja o opominjanju, je tudi naše odpuščanje logično nadaljevanje naše drže, v kateri smo ves čas pripravljeni prečiščevati naše odnose. Ker pogosto pademo pri opominjanju, pravo odpuščanje največkrat ne pride na vrsto. Zdi se, da se nam ustavi že pri vprašanju, kdo mora komu odpustiti? Med nami vlada mnenje, da sta za prepir potrebna dva in da sta tudi v sporu kriva oba. Kdo naj torej koga opomni in kdo komu odpusti? Običajno je osumljen krivde tisti, ki se brani oz. tisti, ki je šibkejši. V politiki to pomeni, da je za nekatere sum za krivo dejanje že razlog, da je kriv, medtem ko močnejši ni kriv, tudi če se mu to dokaže. Tako je pogosto tudi v Cerkvi. Tisti, ki je močnejši, zakriči, da je šibkejši kriv, pa mora le ta molčati. No, verjetno je tako tudi v zakonu. Tisti, ki pričakuje od sozakonca več, je bolj nadležen in bolj kriv.

Kako naj pride do resnega odpuščanja, ki pomeni priznanje krivde, poravnavo škode in sprave? O tem bi lahko na dolgo razpravljali. Nedvomno se bomo vedno vrnil k vprašanju greha in resnice o njem. Samo jasno prepoznavanje resnice in greha omogoča spravo. Zares moramo vzeti prejšnji evangelij, da bi lahko sploh razmišljali o odpuščanju. Pri odpuščanju pa je nedvomno temeljno spoznanje naše zadolženosti pri Nebeškem očetu. Če bomo čutili greh in lepoto božjega usmiljenja, nam ne bo težko odpuščati. Bog pa daj, da bi bil tudi drugi pripravljen na spravo, da bi bilo odpuščanje mogoče.